

A circular logo with a light gray background. Inside the circle, the name 'ALFONS ŽIBERT' is written in a black, hand-drawn, uppercase font. Below the text, there is a white silhouette of a handprint.

ALFONS
ŽIBERT

HREPENENJE PO SEBI

salve³

ZAHVALA

Kot prvo, poseben občutek je, da nihče ni odklonil sodelovanja pri nastajanju knjige.

Hvaležen sem za osebna hrepenenja, ki so zorela v različnih skupinah. V prvi vrsti zahvala številnim »celjskim« generacijam, ki so se izobraževale v geštalt pedagogiki. Še vedno se počutim kot učenec. Zahvala ekipi trenerjev geštalt pedagogike; dovolj je, če rečem, da se med vami dobro počutim.

Zahvala mojim faranom in mojim župnijskim skupinam, pri katerih čutim toplino, podporo in pripravljenost za sodelovanje.

V knjigi imajo posebno mesto mladi, tako pri vsebinah kot pri ilustracijah. Brez njihove energije bi meni in knjigi manjkalo bistvo. Hvala, mladi, za ustvarjalnost, skupen čas, smeh, navihanost ... in da vam nič ni težko!

Želel sem si, da bi spremno besedo napisala ženska in moški, osebi, ki ju globoko spoštujem. Klaudija in Damijan, hvala, ker sta mi z velikim veseljem izpolnila željo.

Hvala, Sergeja, za tvoje temeljito lektorsko delo.

Hvala, Ana, za izvirno naslovnico, s katero se knjiga lahko ponaša.

Hvala, Marjeta, z žensko potrpežljivostjo si vztrajala od prve do zadnje vrstice, mi kazala pot in iskala rešitve. Brez tebe bi na izdajo knjige še čakali!

Na koncu pa ...

Zahvala ponedeljkovi nogometni ekipi, v kateri si delimo moška hrepenenja in si po moško dajemo izzive in podporo.

Zahvala moški ekipi za praznovanje rojstnih dni in godov, v kateri si damo vedeti, kako dragocena je povezanost med nami. Praznovali bomo tudi rojstni dan knjige, obljubim.

Zahvala torkovi geštalt skupini, v kateri je hrepenenje po knjigi nas-

talo. Tisti torek, ko bo knjiga izšla bo v skupini praznik! Praznovali bomo, da je še eno hrepenenje - s skupnimi močmi in sodelovanjem – uresničeno!

Hvala, dobri ljudje.

SPREMNA BESEDA

O povezanosti

V župnijskem glasilu Boštanjski zvon že 22 let izhajajo uvodniki domačega župnika, dr. Alfonsa Žiberta. Navdušena sem, da se je »naš Fonzi« odločil, da jih bo objavil v pričujoči knjigi. Priznati moram, da sem bila njegovega povabila za pisanje spremne besede zelo vesela, hkrati pa tudi v zadregi, kako naj se lotim. Po doktorju znanosti, izjemnem motivacijskem govorniku, instruktorju geštalt pedagogike, čigar pridige pri svetih mašah so vedno znova idejno nadzemeljske – a hkrati vsebinsko izredno realne – je namreč težko kar koli napisati.

Enako je pri uvodnikih ... ni kaj dodati ... saj so zelo konceptualizirani, obenem pa imajo globoko notranje sporočilo. Ko sem jih znova prebirala in podoživljala preteklost, lahko zopet samo rečem: »Koliko modrosti, občutkov in osebnega pristopa je v vsakem izmed njih!« Najbolj se me je dotaknilo njegovo spoznanje o povezanosti med vero, lepoto, veseljem in ljubeznijo. Vsak uvodnik opisuje določeno srečanje ali situacijo, ki nas vzpodbuja, da lahko postanemo zvezda na nebu našega življenja, zvezda vere vase in v stvarstvo. Celostno-izkustveno učenje nam avtor ponazarja s številnimi mislimi, razmišljanjem, da je najmanjše enako pomembno kot največje, če si vzamemo čas, dojamemo, zakaj iščemo lepoto in zakaj smo po doživetju nje bolj odprti do sočloveka, pripravljeni na sprejemanje sreče. Kot ženska doživljam njegovo razmišljanje tudi tako, da naj bomo ženske v svoji polni moči; negujemo ljubezen in vero do vsega tistega v nas, kar poraja življenje. Sočutje, milino, nežnost, povezovanje, strast do življenja je zaznati v vsakem razdelku.

Vsakdanjost se zdi preprosta stvar: narediti, kar je treba, na preizkušen način. Se ozirati na vse, kar že vemo. Dr. Alfons Žibert nas

uči drugačnosti, da nekaj naredimo po svoje, drugače ... Takrat za hip zasije obzorje vsega možnega. Začutimo, kaj vse še obstaja. S pisanjem nam skuša povedati, da vedno lahko izberemo – saj imamo poleg vsega tudi sposobnost, da se premaknemo k sočloveku, ki nam v svojem zelenju lahko ponudi zavetje, dotik in spoznanje o večnem vračanju vere, ljubezni in obilja. Poslušati drugačne od sebe je lahko zelo bogata, nepredvidljiva izkušnja. Je potovanje na kontinente, ki jih ne poznamo. In tega se pisec zelo dobro zaveda ... on posluša ... Dostikrat je teorija eno, praksa pa drugo. On pa takoj pretvori teorijo v prakso!

V nasprotju s t. i. instant rešitvami, ki jih ponujajo številni priročniki in splet, so v tej knjigi pravi življenjski nasveti, polni modrosti. Uvodniki so brezčasni, hkrati pa aktualizirani. Obenem pa imajo prednost, da so kratki, saj dostikrat menimo, da je bistvo povedati na kratko – sploh v tem turbulentnem času, ko sem nam nenehno mudi. Zasnovan je tako, da lahko vsakodnevno poljubno odpremo stran in izberemo eno misel kot vodilo dneva; predlagam, da preberemo samo en uvodnik in o njem dnevno razmišljamo – tako ga bomo lahko bolj ozavestili, trenirali čuječnost, zavedanje, prisotnost tu in zdaj, česar nas pisec uči.

Neverjetnemu avtorju – človeku z veliko začetnico – se moramo pokloniti vsi krajanji Boštanjca. V kraju z bogato kulturno tradicijo smo ponosni, da imamo svetovljana, ki v slovenskem merilu in zunaj meja zastopa našo župnijo. Vsako nedeljo pa ob širokem dojemanju sveta predvsem poudarja vrednost čutenja. Njegovo domačnost, pristnost in širok nasmeh s pozdravom »Pa lepo nedeljo vam želim« jaz nadaljujem v »Pa lepo prebiranje vam želim«.

Spoštovani Fonzi, hvala za vse, kar nam daješ!

Klaudija Redenšek

Odpreti vrata milosti

zbirka prilik boštanjkega župnika Alfonsa Žiberta prinaša nadvse bogato in iskrivo branje, v katerem bo bralec hitro prepoznal številne podobnosti s svojim življenjem. Ob prebiranju zgodb se je pravzaprav težko znebiti vtisa, da so nam zgodbe dobro poznane, domače, da smo del njih in jih je avtor zapisal za nas. Tako vsakdanje so, pa vendar imajo izredno moč, da nam spregovorijo s svojo neposrednostjo in iskrenostjo. Ob srečanjih z ljudmi in poslušanju njihovih zgodb, ob stiku z naravo, ob čudenju nad izdelki otrok, skozi romanja, v preprostih vsakodnevnih situacijah se avtor počuti nagovorjenega in vedno znova odkriva smisel odnosov – do sebe, bližnjega in do Boga. Različni dogodki mu ponujajo priložnost za razmislek o življenju, lastnem doživljanju in čustvovanju, o tem, kako dragoceno mu je poslušati lastno telo, upoštevati njegova sporočila, poskrbeti zanj. Bralca nenehno nagovarja njegova (preko trnjevske prislužena?) odlična sposobnost za prepoznavanje priložnosti, da lahko v življenje posameznika vsak dan znova vstopata milost in odrešenje. Pred nami je pravzaprav čudovita knjiga o milosti in odrešenju.

V starogrškem jeziku in v bibličnem razumevanju sveta sta se za besedo čas uveljavili dve različni besedi – čas *kronos* in čas *kairos*. Čas *kronos* je čas, s katerim merimo potek zgodovine, štejemo dneve, mesece in leta. Vedno nam ga primanjkuje, zato ga je potrebno dobro »izkoristiti«. Čas *kronos* nam je dan na razpolago, da se v njem s svojimi napori približamo zastavljenim ciljem in uresničujemo svoje sanje. Čas *kairos* pa je za razliko od kronološkega časa, ki neusmiljeno teče svojo pot, čas posebne milosti in nove priložnosti za posamenika. *Kairos* so trenutki, ki nas zaznamujejo in ostanejo z nami. To je lahko trenutek, ko v besedi bližnjega začutimo dolgo pogrešano sočutje, trenutek, ko pademo na kolena in (končno!) izročimo svoje napore, trenutek, ko drugega ali sebe uzremo z drugačnimi, bolj usmiljenimi očmi, z »Božjim pogledom«. *Kairos* so tudi trenutki, ko

smo drug ob drugem in se čas ustavi, ne mudi se nam in ni nam težko ... Ko teče čas *kronos*, se običajno vrtimo v začaranem krogu in si prizadevamo z lastnimi močmi vzpostaviti red nad svojim življenjem (in življenjem drugih?!), ko pride *kairos*, pa posameznik dovoli, da se ga dotakne Življenje (in Drugi) v svoji preprosti Lepoti. V *kairosu* se rojevata Smisel in Mir. Zgodbe, ki jih pred bralca prinaša avtor, so polne takšnih *kairos* trenutkov, v katerih je življenjska izkušnja posameznike preoblikovala, jih spremenila ter jim odstrla nov smisel in novo razumevanje sebe in odnosov. »*Glejte, zdaj je tisti milostni čas! Glejte, zdaj je dan rešitve!*« (2Kor 6,2)

Izkušnje, ki ga nagovarjajo, avtor pogosto postavlja v kontekst bogoslužnega leta. Predvsem ga nagovarja povezava med življenjskimi izkušnjami in skrivnostjo božjega rojstva, preizkušnjo velikega petka in radostjo velike noči. Njegova izkušnja odnosov se osmišlja skozi religiozno izkušnjo in jo hkrati pogloblja. Vertikalna raven (odnos z Bogom) se zanj neločljivo povezuje s horizontalno ravnjo (odnosi z bližnjimi) in skupaj ustvarjata podobo križa. V zgodbah, ki so pred bralcem, se izriše podoba duhovnika, ki ljubi življenje in doživlja lepoto svojega poklica. S pogumom čutečega človeka, ki mu ranljivost ni tuja, se iz tihote vedno znova vrača k odnosom, preko katerih raste ter vedno bolje razume sebe in bližnje.

Fonzi, ob prebiranju tvojih prilik sem si velikokrat zaželel, da bi se znal ustaviti in umiriti ter dovoliti *kairos* trenutkom, da vstopijo v moj *kronos*. Presunilo me je spoznanje, kako malo je potrebno, da te obišče milost. Mogoče moram samo odkleniti vrata. Kaj odkleniti, odpreti na stezaj! Ob meni so žena, otroci, sorodniki, prijatelji, sodelavci in mnogi drugi. Zažejalo me je po tem, da bi jih opazil, se jim nasmehnil, jih slišal, začutil. Verjamem, da bo ob prebiranju tvojih zgodb podobno začutil tudi marsikateri drugi bralec.

Dragi Fonzi, hvala za tvoje dragocene *kairos* trenutke in hvala, ker čutiš z nami!

Damijan Ganc